

Ενιαία ειδικότητα

Βαρέα & ανθυγιεινά

Κατάργηση των φορτών τερματικών

Συλλογική σύμβαση εργασίας

Εξοπλισμό προστασίας

Μηχανάκι

εταιρείας

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ

Ημερολόγιο 2011

Μια σύντομη αναφορά των ταξικών αγώνων από την δημιουργία των πρώτων σωματείων έως τη δικτατορία του Μεταξά.

Πέρασε σχεδόν μισός αιώνας από τη δημιουργία του ελληνικού κράτους έως τη δημιουργία των πρώτων σωματείων. Το πρώτο σωματείο δημιουργήθηκε στην Σύρο το 1879, ιδρύθηκε από εργάτες, μάστορες, ξυλουργούς κλπ., των ναυπηγείων της Σύρου και ονομάστηκε «Αδελφικός σύνδεσμος ξυλουργών ναυπηγών Σύρου». Εδώ να σημειωθεί ότι η «Σύρα» και ειδικότερα η πρωτεύουσά της η Ερμούπολη, ήταν η πιο αναπτυγμένη καπιταλιστικά περιοχή της μέχρι τότε ελληνικής επικράτειας, λόγω του λιμανιού και των βιομηχανιών που υπήρχαν (είχε τα περισσότερα ατμοκίνητα εργοστάσια) και μέχρι το 1880 ήταν το «κέντρο» της ελληνικής επικράτειας. Το Σωματείο αυτό και τα άλλα που ακολούθησαν (π.χ το 1882 οι τυπογράφοι της Αθήνας, οι ραφτάδες και οι τσαγκάρηδες ιδρύουν τα δικά τους σωματεία) είχαν περισσότερο χαρακτήρα αδελφότητας, με συντεχνιακό κυρίως ρόλο και προήγαν την αλληλεγγύη μεταξύ τους ενώ μπορούσαν να γίνουν μέλη προϊστάμενοι και επιστάτες.

Παράλληλα με την εδαφική επέκταση του ελληνικού κράτους¹ εμφανίστηκαν τα πρώτα αστικά κέντρα (Αθήνα, Βόλος, Πάτρα, Πύργος, Θεσσαλονίκη) τα οποία συγκέντρωναν όλο και περισσότερο αγροτικό πληθυσμό² για να εργαστεί στις υπο ανάπτυξη βιομηχανίες (καπνού, υφαντουργίες, μεταλλεία, ναυπηγεία), με αποτέλεσμα την προλεταριοποίησή του. Η καπιταλιστική ανάπτυξη ήταν η κινητήρια δύναμη για αυτές τις αλλαγές. Κεφάλαια άρχισαν να εισρέουν από την Ευρώπη (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία) αλλά και από την Ρωσία, ενώ η ντόπια αστική τάξη μεγεθυνόταν και αυτή με τη σειρά της, με τους Έλληνες εφοπλιστές να είναι ήδη υπολογίσιμη δύναμη στο διαμετακομιστικό εμπόριο. Η πρωτογενής ανάπτυξη του καπιταλισμού σήμαινε -όπως και σε παγκόσμια κλίμακα- αρπαγές του φυσικού πλούτου και λεηλασία του περιβάλλοντος, καθώς και το απόλυτο ξεζούμισμα της εργατικής τάξης: Μεροκάματα της πείνας, έλλειψη συνταξιοδοτικών ταμείων, συχνά εργατικά θανατηφόρα «ατυχήματα», 12 - 14 ώρες εργασίας 6 ή 7 φορές την εβδομάδα, πλήθος από αυθαιρεσίες εκ μέρους των αφεντικών, άθλιες συνθήκες διαβίωσης, φτώχεια και αστυνομοκρατία, διαδεδομένη παιδική εργασία³. Τα ανεξάρτητα σωματεία ήταν συνεχώς στο στόχαστρο του νόμου όπως και οι απεργίες που κηρύσσονταν, ενώ η ανυπαρξία εργατικής νομοθεσίας ενέτεινε τη ζοφερή κατάσταση. Το 8ωρο ψηφίστηκε το 1920 και άρχισε να εφαρμόζεται το 1923. Την ίδια χρονιά ψηφίζεται ο νόμος περί «καταγγελίας συμβάσεως υπαλλήλων, εργατών, υπηρετών» που ορίζει το χρόνο προειδοποίησης και το ποσό αποζημίωσης κατά την απόλυση. Το 1922 ο νόμος περί «υποχρεωτικής ασφάλισης εργατών και υπαλλήλων» ενώ το 1934 ψηφίζεται ο νόμος περί «της ενιαίας κοινωνικής ασφάλισης». Το πότε και το πώς εφαρμόζονται οι νόμοι, μπορεί ο καθένας και η καθεμία να το κρίνει από τη δικιά του εμπειρία όπου εργάζεται...

Η πολιτική κατάσταση του «ελληνικού βασιλείου» ήταν χασομική από την αρχή της δημιουργίας του. Οι φατρίες ανταγωνίζονταν μεταξύ τους για το ποια θα έχει το «πάνω χέρι». Η πολιτική κατάσταση εξακολουθούσε να είναι εξαιρετικά ασταθής ακόμη και την περίοδο που δεν γίνονταν διαπραγματεύσεις για νέες εδαφικές προσαρτήσεις. Κυβερνήσεις άλλαζαν συνεχώς⁴. Τα δάνεια από τις μεγάλες «προστάτιδες δυνάμεις» της εποχής πολύ γρήγορα γιγαντώθηκαν, γεγονός που οδήγησε στην πρώτη επίσημη χρεωκοπία του ελληνικού κράτους με την γνωστή φράση «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» που ξεστόμισε στην βουλή ο Χ. Τρικούπης στις 10 Δεκεμβρίου 1893. Έκτοτε την εδαφική ολοκλήρωση του ελληνικού κράτους ακολούθησε ο ελληνοτουρκικός πόλεμος το 1897 που οδήγησε σε μια καταστροφική ήττα του ελληνικού κράτους. Κατόπιν η επανάσταση των νεότουρκων στην οθωμανική αυτοκρατορία, οι δύο βαλκανικοί πόλεμοι (1912-1914) που οδήγησαν στην περαιτέρω εδαφική επέκταση της Ελλάδας με την προσάρτηση της Θεσσαλονίκης και μέρους της Μακεδονίας. Ακολούθησε ο 1ος παγκόσμιος πόλεμος (1914-1917) και στη συνέχεια ο επεκτατικός πόλεμος στην Μ. Ασία που προκάλεσε ένα τεράστιο ρεύμα προσφύγων. Αυτό με τη σειρά του έφερε στα αστικά κέντρα τόσο την μεγέθυνσή τους όσο και μια μάζα εργατών «έτοιμη προς εκμετάλλευση». Η δικτατορία του Μεταξά- συμπληρώνοντας το «έργο» των προηγούμενων κυβερνήσεων (βενιζελικό ιδιώνυμο 1929⁵)- γέμισε τα ξερονήσια με αγωνιστές εργάτες κομμουνιστές και συνδικαλιστές, η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 αύξησε την ανεργία και έριξε ακόμα

1 Το 1863 προσαρτούνται τα Νησιά του Ιονίου. Η Θεσσαλία το 1878 και 1881 (συνθήκες Βερολίνου και Κωνσταντινούπολης). Η Ήπειρος, η Μακεδονία, τα νησιά του Β. Αιγαίου και η Κρήτη το 1913 (συνθήκη Βουκουρεστίου). Η Δυτική Θράκη (από τη Βουλγαρία) το 1923. Τέλος τα Δωδεκάνησα (από την Ιταλία) το 1947.

2 Ο πληθυσμός της Ελλάδας ασχολιόταν κυρίως με γεωργικές εργασίες και ως επί το πλείστον ήταν κολίγοι σε μεγαλοτσιφλικάδες.

3 Το 1920 οι κάτω των 18 ετών αποτελούσαν το 25,95% της εργατικής δύναμης. Το 1928 αυξήθηκε στο 30,48%, ενώ το 1930 βρέθηκαν να εργάζονται στις βιομηχανίες 11.096 παιδιά ηλικίας 11-14 και 70.617 έφηβοι. Αν μπορούσαμε να υπολογίσουμε και τα παιδιά που εργάζονταν σε επιχειρήσεις ή στον δρόμο τότε μεγαλώνει κατά πολύ το ποσοστό τους.

4 Είναι αδύνατο να απαριθμήσουμε όλες τις κυβερνήσεις. Ενδεικτικά: Χ. τρικούπης 1893 (πτώχευση της Ελλάδας), Ν. Δηλιγιάννη 1895, Δ. Ράλλη 1897, Α. Ζαίμη 1897, Γ. Θεοτόκη 1899, Α. Ζαίμη 1901, Θ. Δηλιγιάννη 1902, Γ. Θεοτόκη 1903, Δ. Ράλλη 1903!... Κ. Μαυρομιχάλη 1909, Σ. Δραγούμης 1910, Ε. Βενιζέλος 1910, Δ. Γούναρης 1915, Α. Ζαίμη 1915, Σ. Σκουλούδη 1915, Α. Ζαίμη 1916, Ν. Καλογερόπουλος 1916, κυβέρνηση εθνικής αμύνης... Δ. Ράλλη 1920, Ν. Καλογερόπουλος 1921, Δ. Γούναρη 1921, Ν. Στράτου 1922 και συνεχίζει έτσι έως το 1936

5 “Ο νόμος χρησιμοποιήθηκε ιδιαίτερα εναντίον του εργατικού κινήματος. Έξι στους δέκα καταδικασθέντες στην περίοδο 1927-1937 για εγκλήματα κατά της ασφάλειας του κράτους άνηκαν στην εργατική τάξη. Με την επίκληση αυτού του νόμου διαλύθηκαν οι περισσότερες εργατικές οργανώσεις προς τα τέλη του 1930” (Κ. Φουντανόπουλος “Εργασία και εργατικό κίνημα στην Ελλάδα”)

περισσότερο τα μεροκάματα και τέλος ο 2ος Παγκόσμιος πόλεμος, με την λήξη του οποίου ολοκληρώθηκε και η εδαφική επέκταση του ελληνικού κράτους. Με λίγα λόγια, για περισσότερο από 40 χρόνια το ελληνικό κράτος βρισκόταν αφενός εξωτερικά, σε εμπόλεμη κατάσταση και αφετέρου, σε μια εσωτερική αναταραχή από τους ανταγωνισμούς της αστικής τάξης. Παρόλους τους ανταγωνισμούς, υπήρξε σύμπνοια αστικής τάξης - αφεντικών για την αντιμετώπιση της εργατικής τάξης: αστυνομία, στρατός, φυλακίσεις, στυγνή εκμετάλλευση, νόμοι εναντίον των σωματείων και των απεργιών, πλήρη εξαθλίωση.

Από την άλλη, το σχηματιζόμενο προλεταριάτο στις πόλεις⁶ και ο αγροτικός πληθυσμός στις επαρχίες άρχισε να αποκτά όλο και περισσότερο ταξική συνείδηση, να οργανώνεται έξω από τα στενά συντεχνιακά όρια, να ριζοσπαστικοποιείται και να διεκδικεί όχι μόνο καλύτερες συνθήκες εργασίας και υψηλότερα μεροκάματα αλλά και συνολικά μια πιο αξιοπρεπή ζωή. Οι πρώτες αυθόρμητες ένοπλες εξεγέρσεις, έδωσαν τη θέση τους σε οργανωμένες απεργίες που συχνά συμμετείχε όλος ο πληθυσμός της πόλης στο πλάι των απεργών. Κάποιες φορές οι απεργίες κατέληγαν σε ένοπλες οδομαχίες απεργών ενάντια στις δυνάμεις του στρατού και της χωροφυλακής, όπως θα δούμε στα γεγονότα που παρουσιάζουμε σε αυτό το ημερολόγιο. Επίσης αρκετές φορές εργάτες επιτέθηκαν σε εργοστάσια για να καταστρέψουν τις μηχανές που αντικαθιστούσαν τα εργατικά χέρια που προκαλούσαν περισσότερους ανέργους και επιδείνωναν τις ήδη σκληρές συνθήκες εργασίας. Για παράδειγμα στις 10 Μάη 1910 ξεκίνησε μια μεγάλη απεργία των τσιγαράδων στον Πειραιά, κατά τη διάρκεια της οποίας οι απεργοί επιτέθηκαν σε ένα εργοστάσιο και έσπασαν τις μηχανές του, θεωρώντας τις ως υπαίτιες για την περαιτέρω αύξηση της ανεργίας.

Στην δημιουργία ταξικής συνείδησης της εργατικής τάξης και στην αύξηση της μαχητικότητάς της έπαιξαν ρόλο οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, αλλά και η επέκταση του ελληνικού κράτους. Η επέκταση αύξησε το προλεταριάτο, που υπολογιζόταν στο 35% στη δεκαετία του '20 και έφερε μαχόμενα κομμάτια του επί ελληνικού εδάφους (η Θεσσαλονίκη και η Πάτρα ήταν κέντρα όπου ζυμώνονταν ριζοσπαστικές ιδέες), ενώ παράλληλα σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ιδέες έβρισκαν όλο και περισσότερο έδαφος μέσα στον κόσμο της εργατιάς και της αγροτιάς. Ταυτόχρονα έπαιξε ρόλο και όλη η παγκόσμια κινητικότητα και οι αγώνες που έθεταν ζητήματα εξουσίας της εργατικής τάξης (επανάσταση στη Ρωσία το 1905, η νικηφόρα Οκτωβριανή επανάσταση το 1917, οι Κομμούνες σε Βερολίνο και αλλού). Αυτή η συνειδητοποίηση της τάξης αποκρυσταλλώθηκε στη δημιουργία συνδικαλιστικών οργανώσεων, πανεργατικών μετώπων, εργατικών κέντρων και στη δημιουργία της ανεξάρτητης Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ) το 1918, ενώ το πρώτο εργατικό κέντρο δημιουργήθηκε στον Βόλο το Νοέμβρη 1908 και ήταν ιδιαίτερα διεκδικητικό και ανεξάρτητο. Η ΓΣΕΕ γρήγορα εκφυλίστηκε και άρχισε ο κυβερνητικός έλεγχος που γινόταν όλο και πιο ασφυκτικός με το πέρασμα των χρόνων έως ότου μετατράπηκε σε ανδρείκελο της κάθε κυβέρνησης.

Στο ημερολόγιο παρουσιάζουμε μια σειρά ταξικών αγώνων και απεργιών που οδήγησαν είτε σε ένοπλες είτε σε άοπλες εξεγέρσεις. Από τις αυθόρμητες εξεγέρσεις των μεταλλεργατών του Λαυρίου, των σταφιδοπαραγωγών της Πελοποννήσου, των Αγροτών του Θεσσαλικού κάμπου (Κιλελέρ) έως τις οργανωμένες απεργίες στον Πειραιά, στα Μεταλλεία Σύρου, των καπνεργατών σε Αγρίνιο και Καβάλα και όχι μόνο, η εργατική τάξη βρισκόταν στο προσκήνιο και αγωνιζόταν παρά τα τεράστια εμπόδια που συναντούσε. Οι αγώνες γιγαντώθηκαν το πρώτο τρίμηνο του 1936 με περισσότερους από 200.000 απεργούς, άρχισαν να εξασθενούν μετά την καταστολή που ακολούθησε με δεκάδες εκτοπίσεις, φυλακίσεις και κατασχέσεις εντύπων την μεγαλειώδη εξέγερση στην Θεσσαλονίκη τον Μάη του 1936⁷ και έλαβαν τέλος μετά την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά.

Οι αγώνες που αναφέρουμε είναι ενδεικτικοί και σκιαγραφούν τις μορφές του ταξικού πολέμου που διεξήγαγε η εργατική τάξη εκείνη την δύσκολη περίοδο. Για παράδειγμα οι επιτροπές караβιών που φρόντιζαν για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας ενώ ταυτόχρονα έρχονταν σε επαφή με πληρώματα άλλων караβιών, δημιουργώντας συνελεύσεις βάσης και επιτροπές λιμανιών, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αυτό που μας ώθησε να αναφερθούμε στη συγκεκριμένη περίοδο, πέρα από την αξία της αυτομόρφωσης και της δύναμης που αποκτούμε από την γνώση του παρελθόντος μας, ως εργατική τάξη, είναι οι ομοιότητες που υπάρχουν με τις σημερινές συνθήκες. Με ένα παρόν που φαντάζει δυσσιώπνο καθώς στο όνομα της διάσωσης της εθνικής οικονομίας καταπατιούνται οι εργατικές κατακτήσεις, αυξάνεται η φτώχεια, η ανεργία και οι αποκλεισμοί. Αντίστοιχα, η κατάρρευση της εθνικής οικονομίας το 1893 καθώς και το 1932 δεν επέβαλαν ούτε την πτωπάθεια ούτε την μοιρολατρεία στην εργατική τάξη αλλά αντίθετα την μαχητικότητα και την πίστη πως οι αγώνες μπορούν να αλλάξουν το σκοτεινό μέλλον που μας ετοιμάζουν οι εκμεταλλευτές μας.

Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου
Δεκέμβρης 2010.

6 Η στυγνή εκμετάλλευση της εργατικής τάξης έκανε τον καπιταλισμό της Ελλάδας την περίοδο 1928-1932 να είναι ο τρίτος στον κόσμο σε αύξηση όγκου της βιομηχανικής παραγωγής

7 Η πόλη ήταν στα χέρια της εργατικής τάξης και των απεργών για 3 μέρες, έπειτα από δολοφονίες εργατών κατά τη διάρκεια απεργίας που εξελίχθηκε σε ένοπλη εξέγερση. Ο στρατός ενώθηκε με τους απεργούς και χρειάστηκε να έρθουν από άλλα μέρη της Ελλάδος στρατιώτες για να επαναφέρουν την τάξη των αφεντικών και των εκμεταλλευτών.

Γενάρης

Αρχίες

☺ Σάββατο 1

☺ Τετάρτη 6

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

ΣΥΝΕΙΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΜΗΤΩΝ ΔΗΚΥΚΙΟΥ

1873: Σύσταση της ελληνικής εταιρείας μεταλλουργίας Λαυρίου. (Συγγρός, Σερπιέρι, Βαλτατζής).

1875: Σύσταση της γαλλικής εταιρείας.

Οι συνθήκες εργασίας στα χρόνια αυτά ήταν άθλιες. Οι μεταλλωρύχοι εργάζονταν 12-14 ώρες την ημέρα με μεροκάματο 2-3 δρχ και στην καλύτερη των περιπτώσεων έμεναν σε παραπήγματα με τις οικογένειές τους. Τα «ατυχήματα» ήταν σχεδόν σε ημερήσια διάταξη, τα περισσότερα θανατηφόρα. Στην θέση Δασκαλειό, εικάζεται πως υπήρξε ομαδικός τάφος που ρίχνονταν οι εργάτες για να γλιτώνει την αποζημίωση στις οικογένειές τους η εταιρεία. Η εταιρεία για να μην πληρώσει τους τελωνειακούς φόρους είχε φτιάξει μίγμα για τα φουρνέλα με τραγικά αποτελέσματα, καθώς αυτό έσκαγε πριν προλάβουν οι εργάτες να απομακρυνθούν. Μερικά από τα βασικά αιτήματα των μεταλλωρύχων ήταν: Ιατρική περίθαλψη, στέγαση σε σπίτια, αύξηση στο μεροκάματο, ταμείο συντάξεων, προστασία από τα φουρνέλα και θωρο.

1883: Η πρώτη απεργία των μεταλλωρύχων.

1896: Η εξέγερση των μεταλλωρύχων με απεργία που κράτησε 18 μέρες.

Τον απρίλη του 1896 ξεκινά η απεργία των εργατών στα μεταλλεία που εξελίχθηκε σε εξέγερση. Οι εργάτες ζητούσαν

Λαυρεωτικά

αύξηση στο μεροκάματο από 2,5 δρχ σε 3,5 δρχ, κατάργηση των εργολάβων, δημιουργία νοσοκομείου η φαρμακείου. Οι φύλακες του Σερπιέρη δολοφονούν τους εργάτες Καραφλιά και Βασιλακόπουλο και τότε ξεσπά η οργή των υπολοίπων. Σκοτώνουν όλους τους φύλακες πλην ενός και ο ίδιος ο Σερπιέρι διαφεύγει την τελευταία στιγμή μεταμφιεσμένος. Τα γραφεία της εταιρείας καίγονται και ανατινάζονται οι μαρτυροποθήκες. Έπειτα από σκληρή καταστολή και τρομοκρατία η απεργία λήγει με κέρδος μια πεντάρα! Αύξηση στο μεροκάματο.

1929: Η απεργία που κράτησε 47 ημέρες ανάγκασε τον ίδιο τον Βενιζέλο να πάει στο Λαύριο και να υποσχεθεί χωράφια στους απεργούς για να λυθεί η απεργία! Η χωροφυλακή επιτέθηκε 2 φορές στους εργάτες και στο συντονιστικό τους δολοφονώντας τον Συρίγο από την Σαντορίνη και τραυματίζοντας συνολικά 96 μεταλλωρύχους.

Φλεβάρης

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28						

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΔΙΚΤΥΟ

ΤΑ ΧΘΕΣΙΝΑ ΤΑΡΑΧΩΔΗ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΣΤΑΦΙΔΟΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΝ ΜΑΥΡΑΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΚΡΑΔΑΙΝΟΝΤΕΣ ΡΟΠΑΛΑ, ΚΛΑΔΕΥΤΗΡΙΑ, ΠΑΛΑΙΑ ΞΙΦΗ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΤΗΛΘΟΝ ΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΝ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΩΝ. -ΕΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ Α.Σ.Θ.

ΦΟΝΙΚΑΙ ΣΥΜΠΛΟΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ ΜΕΤΑ-Υ ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΦΥΛΙΚΗΣ ΕΦΟΝΕΥΘΗ ΕΙΣ ΚΑΙ ΕΣΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ΔΥΟ Ο ΠΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ. -ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΩΣ ΠΡΟΤΑΙΤΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΠΥΛΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΑΘΗ ΠΑΡΟΣ Η ΤΑΞΙΣ. -ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΑΘΗ Η ΤΑΞΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΝ Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΚΑΛΑΜΩΝ ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΣ ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΠΡΟΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ. -ΑΙΡΕΤΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Το σταφιδικό ζήτημα.

Η περιοχή του Πύργου αλλά και γενικότερα η Ηλεία είναι γνωστή για τις καλλιέργειές της στην σταφίδα. Μετά από την απελευθέρωση του Ελληνικού κράτους η καλλιέργεια της σταφίδας συγκεντρώθηκε σε μερικούς πλούσιους κτηματίες οι οποίοι νοίκιαζαν τα κτήματά τους στους γεωργούς με εξασθλιωτικούς όρους. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη της τοκογλυφίας καθώς και την αύξηση των τιμών σε πολλά βασικά προϊόντα στον Πύργο. Οι κατασχέσεις και οι φυλακίσεις λόγω χρεοκοπίας ήταν καθημερινό φαινόμενο στην πόλη του Πύργου.

Τα Χριστούγεννα του 1888 πραγματοποιήθηκε η πρώτη οργανωμένη συγκέντρωση διαμαρτυρίας των αγροτών. Πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε στην πλατεία Δημαρχείου και διαμαρτυρήθηκε για την εγκατάλειψή του από το κράτος. Παρ'όλα αυτά η κυβέρνηση δεν εισήγαγε ικανοποιητικά μέτρα για την βοήθεια των αγροτών με κύρια συνέπεια την φυγοδικία.

Στις 12 Σεπτεμβρίου 1893 πραγματοποιήθηκε Πανηλειακό συλλαλητήριο στον Πύργο και εκδόθηκε ψήφισμα προς τον αντιβασιλέα από τον οποίο ζητούσε:

- Να ρυθμιστεί νομοθετικά το σταφιδικό ζήτημα
- Να αναβάλουν την είσπραξη των φόρων
- Να συμβάλει και η Εθνική Τράπεζα στην ανάπτυξη του τόπου
- Να εκλεγεί επιτροπή με σκοπό την διαβίβαση των ψηφισμάτων

Στις 15 Φεβρουαρίου 1894 πραγματοποιήθηκε πάλι

ειρηνικό συλλαλητήριο όπου συντάχθηκε επιστολή προς τον βασιλιά για την τακτοποίηση των φόρων. Ακολούθησαν και άλλες συγκεντρώσεις μικρότερης σημασίας.

Το αποκορύφωμα του Σταφιδικού αγώνα ήταν η εξέγερση του 1903. Στις 14 Φεβρουαρίου ξέσπασε εξέγερση στο χωριό Βαρβάσαινα. Οι αγρότες είχαν συγκεντρωθεί στον Πύργο και διαμαρτύρονταν έντονα. Το Υπουργείο Στρατιωτικών στη θέα νέων επεισοδίων διέταξε τον γενικό επόπτη της χωροφυλακής στον Πύργο να είναι σε ετοιμότητα όλη η δύναμη των αντρών του με κύριο έργο την διάλυση των νυχτερινών συλλαλητηρίων. Στις 26 Μαρτίου συγκεντρώθηκε πλήθος αγροτών στον Πύργο όπου και συνέταξαν τηλεγράφημα προς τον βασιλιά σχετικά με το μονοπώλιο της σταφίδας. Στις 16 Ιουνίου αγρότες από όλα τα χωριά με αρχηγό τον Παπαστασινό κατέβηκαν ένοπλοι στην πόλη του Πύργου. Ο υπουργός γεωργίας Λεβίδης υπέβαλε την παραίτησή του ύστερα από τα επεισόδια. Στις 28 Ιουνίου 1903, η κυβέρνηση Θεοτόκη παραιτήθηκε. Οι αγρότες αποχώρησαν από τον Πύργο ύστερα από παρέμβαση των βουλευτών Ηλείας. Παρόλα αυτά, το 1904, η νέα κυβέρνηση διέταξε την αποστολή στρατιωτικού αποσπάσματος στον Πύργο για παν ενδεχόμενο.

Μάρτης

Αρχίες

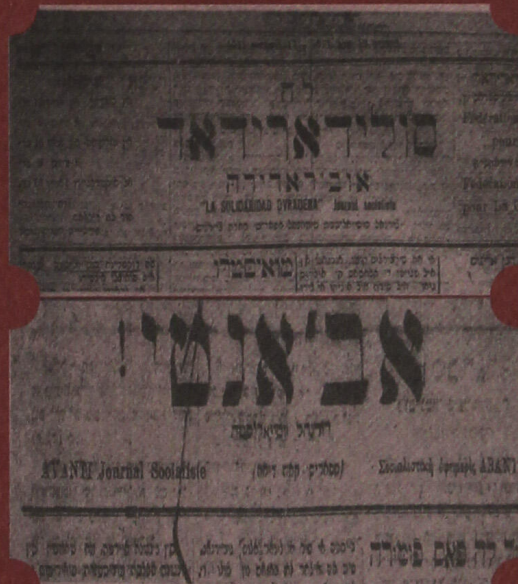

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΗΘΝΩΝ ΔΙΚΗΛΩΝ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

☺ Δευτέρα 7

☺ Παρασκευή 25

Η Φεντερασιόν (η Σοσιαλιστική Εργατική Ομοσπονδία) έδρασε από το 1909 μέχρι το 1918.

Η Θεσσαλονίκη-το δεύτερο μετά την Ισταμπούλ σημαντικό αστικό κέντρο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας στις αρχές του 20ού αιώνα- ήταν μια πολυεθνική πόλη και είχε 150.000 κατοίκους. Εκτός από τους πολυάριθμους Εβραίους υπήρχαν Έλληνες, Βούλγαροι, Τούρκοι, Σέρβοι, Αλβανοί και Αρμένιοι. Το προλεταριάτο της πόλης αποτελούσαν οι 20.000 εργάτες μαζί με τους 5.000 εργαζόμενους στις μεταφορές. Η εξαντλητική μέρα των 14-16 ωρών εργασίας και ο πληθωρισμός που είχε αυξήσει το κόστος ζωής κατά 50% είχε οδηγήσει στις πρώτες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Η εβραϊκή κοινότητα, βρίσκεται στο κέντρο των πολιτικών ζυμώσεων. Πάνω από το μισό προλεταριάτο προέρχεται από αυτήν. Ανάμεσά τους υπάρχει μια ομάδα τριάντα αγωνιστών, μεταξύ αυτών και ο Αβραάμ Μπεναρόγια, που δημιουργούν την πρώτη εργατική λέσχη, με σκοπό πρώτα την οργάνωση όλων των εργατών σε συνδικάτα και στην συνέχεια την συνένωση όλων σε ένα ενιαίο κίνημα εργατών χωρίς διακρίσεις εθνικοτήτων. Έμβλημα της λέσχης αποφασίζεται να είναι «χειρ εργάτου κρατούσα σφυρί».

Η Πρωτομαγιά του 1909 που γιορτάζεται για πρώτη φορά στην Θεσσαλονίκη θα συσπειρώσει τους εργάτες. Πολύ γρήγορα τα σημαντικότερα ταμεία που ως τότε επηρεάζονταν από διάφορους εθνικούς συλλόγους και κυρίως από την εβραϊκή «λέσχη των φίλων» θα εμπλακούν με την Εργατική Λέσχη, η οποία μετονομάζεται σε Σοσιαλιστική. Λίγο αργότερα το «μανιφέστο» που κυκλοφορεί σε 4 γλώσσες (τουρκικά, ελληνικά, βουλγαρικά και εβραϊκά) και μοιράζεται σε 3.000 αντίτυπα καλεί για την δημιουργία Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας Εργατών. Η Φεντερασιόν συγκεντρώνει σχεδόν αμέσως τα περισσότερα από τα εργατικά «ταμεία» τα οποία αναδιοργανώνει σε επαγγελματικά σωματεία. Συγκροτείται σε μια ομοσπονδιακού χαρακτήρα οργανωτική δομή αποτελούμενη από

Φεντερασιόν Θεσσαλονίκη 1909

εθνικά τμήματα τα οποία ανάλογα με τη δύναμτους εκπροσωπούνται στην κεντρική επιτροπή.

Εκδίδει την πρώτη «Εφημερίδα των Εργατών» σε 4 γλώσσες στην αρχή και μετά σε 2, η οποία αναγκάστηκε να κλείσει για οικονομικούς λόγους (αργότερα θα εκδόσει την «Εργατική Αλληλεγγύη» για την οποία θα διαταχθεί η παύση της έκδοσης της. Στη θέση της θα εκδώσει την «Αβάντι»). Παράλληλα ιδρύεται η δανειστική βιβλιοθήκη και το σοσιαλιστικό βιβλιοπωλείο «Φερέρ» και αρχίζουν να οργανώνονται διαλέξεις και συζητήσεις για την επιμόρφωση των εργατών.

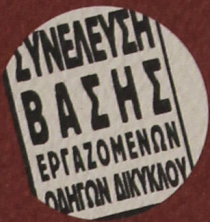
Μέσα σε αυτά τα δέκα χρόνια με τους αγώνες που οργάνωσε και την επιρροή που απέκτησε, συσπείρωσε εργάτες και εργάτριες διαφορετικής καταγωγής και θρησκείας. Ένα παράδειγμα αυτής της συσπείρωσης είναι η Πρωτομαγιά του 1911 η οποία θα γιορταστεί σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Τουρκία και 7.000 εργάτες θα διαδηλώσουν στην Θεσσαλονίκη με κόκκινες σημαίες. Δημιούργησε παραρτήματα και σε άλλες πόλεις και έγινε δεκτή στην Σοσιαλιστική Διεθνή.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, οι Βαλκανικοί πόλεμοι, η ελληνοποίηση της Μακεδονίας και ο 1ος παγκόσμιος πόλεμος θα εξουθενώσουν την οργάνωση αλλά και ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Η Φεντερασιόν πιστή στις απόψεις της θα αντισταθεί σε όλα αυτά. Για τον Μπεναρόγια «...οι τούρκοι μπέδες, οι βούλγαροι στρατιωτικοί, οι ελληνικές αρχές, η ισραηλίτικη εξουσία ήταν συνυπεύθυνοι για την εξαθλίωση των μαζών και την αναμόχλευση του εθνικού μίσους...».

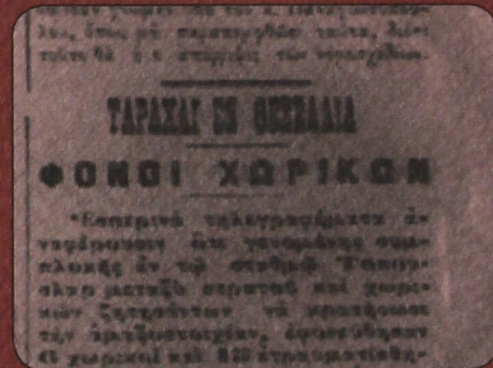
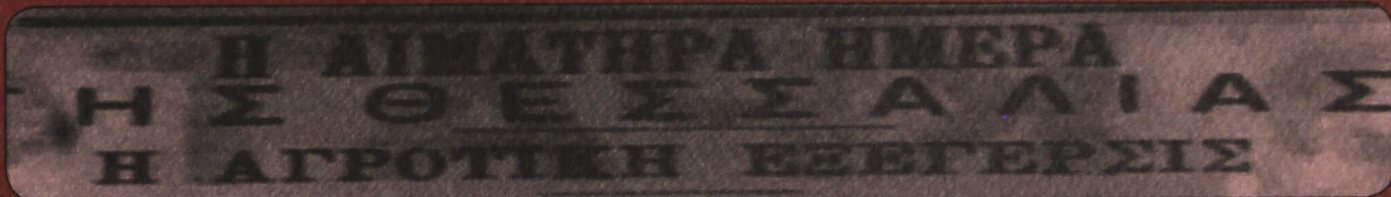
Απρίλης

Αρχίες

☺ Δευτέρα 25

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στην ελληνική επικράτεια το 1881, το αγροτικό ζήτημα εμφανίζεται οξύμεινο. Με τη νέα κατάσταση, οι Έλληνες πλέον τσιφλικάδες, που διαδέχθηκαν τους Οθωμανούς, είχαν την απόλυτη κυριότητα σε όλη την ιδιοκτησία τους, ενώ οι κολίγοι δούλευαν ουσιαστικά σαν δούλοι. Ο Χαρίλαος Τρικούπης ήταν ριζικά αντίθετος με την αναδιανομή της γης. Στις αρχές του 20ου αιώνα η κατάσταση αλλάζει καθώς ιδρύονται οι πρώτοι αγροτικοί σύλλογοι. Οι κολίγοι υιοθετούν καινούριες μορφές αγώνα και μαζικά συλλαλητήρια διοργανώνονται σε διάφορες μεγάλες πόλεις της Θεσσαλίας. Ο Μαρίνος Αντύπας, ένας φλογερός αγωνιστής κινητοποιείται και προσπαθεί να αφυπνίσει τους εξαθλιωμένους αγρότες του κάμπου. Διατρέχει τα χωριά της Θεσσαλίας και διοργανώνει συλλαλητήρια με αποκορύφωμα αυτό στο Λασποχώρι στις αρχές του 1907. Δολοφονείται από τους μεγαλοτσιφλικάδες στις 9/3/1907. Τον Φλεβάρη του 1909 γίνεται στην Καρδίτσα το πρώτο μεγάλο αγροτικό συλλαλητήριο. Παραμονές του συλλαλητηρίου στην Λάρισα το Μάρτη του 1910, οι κολίγοι σκέφτονταν να συμμετέχουν οπλισμένοι, κάτι που τελικά απέτρεψαν οι δήμαρχοι των χωριών. Στις 6/3/1910 στο Κιλελέρ περίπου 200 αγρότες προσπαθούν να ανέβουν στο τρένο για Λάρισα για να πάρουν μέρος στο αγροτικό συλλαλητήριο χωρίς εισιτήριο. Οι αρχές τους το

Κιλελέρ

Μάρτης

1910

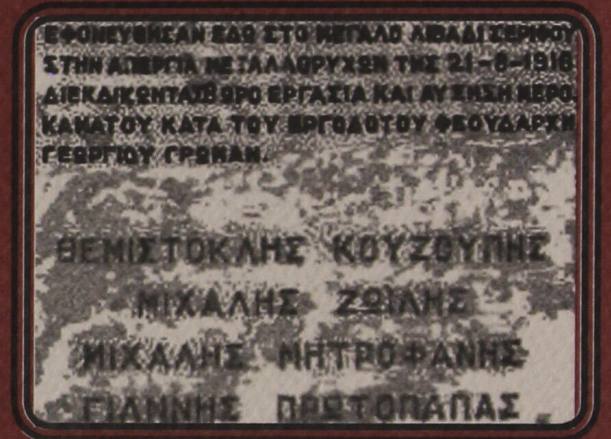
απαγορεύουν και οι κολίγοι πετροβολούν το τρένο. Ο στρατός θα πυροβολήσει στο πλήθος σκοτώνοντας 2 αγρότες, τον Θ. Νταφούλη και τον Θ. Μπόκα. Στον επόμενο σταθμό βρίσκονται και άλλοι συγκεντρωμένοι αγρότες και όταν φτάνει το τρένο ξεσπούν ταραχές. Δύο ακόμα αγρότες σκοτώνονται. Τα νέα θα φτάσουν στους συγκεντρωμένους στη Λάρισα. Ξεσπούν βίαιες συγκρούσεις μεταξύ των αγροτών της Θεσσαλίας, της αστυνομίας και του στρατού. Οι κολίγοι θα επικρατήσουν και το συλλαλητήριο θα στείλει ψήφισμα στη βουλή με το οποίο απαιτούσε την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Μετά τα γεγονότα του Κιλελέρ η κυβέρνηση του Δραγούμη οργάνωσε δίκες κατά των αγροτών οι οποίοι όμως αθωώθηκαν. Το 1911 ο Βενιζέλος πήρε ελάχιστα μέτρα υπέρ των κολίγων και μόνο το 1923 άρχισε μαζική απαλλοτρίωση τσιφλικιών από τον Πλαστήρα, λόγω του μεγάλου αριθμού προσφύγων που εγκαταστάθηκαν στην περιοχή.

Μάχη Απεργία In Μάν

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Οι συνθήκες εργασίας οδηγούσαν συχνά σε εργατικές δολοφονίες που στοίχισαν τη ζωή σε περισσότερους από 60 εργάτες μεταξύ των ετών 1914-1916 και σε 16 από το 1920 έως το 1940. Όποιος τολμούσε να διαμαρτυρηθεί, είτε βρισκόταν αντιμέτωπος με τους ένοπλους τραμπούκους των αφεντικών, είτε απολυόταν. Σημειώθηκαν ακόμα και εκποτίσεις εργατών από το νησί για λόγους «δημοσίας ασφάλειας» (ακόμα δεν είχε ψηφιστεί το βενιζελικό ιδιώνυμο).

Το παραπάνω καθεστώς οδηγεί τους μεταλλεργάτες να οργανωθούν και να δημιουργήσουν σωματείο, κάτι που απαγορευόταν. Στις 24 Ιουλίου οι μεταλλωρύχοι πραγματοποιούν γενική συνέλευση και εγκρίνουν ομόφωνα την ίδρυση σωματείου μαζί με το κείμενο του καταστατικού. Ταυτόχρονα, εξουσιοδοτείται Προσωρινή Επιτροπή να μεταφέρει τα αιτήματα τους στην Αθήνα. Στις 16 Αυγούστου φτάνει ο Αναρχοσυνδικαλιστής Κ. Σπέρας γνωστός για την πλούσια αγωνιστική του δράση και οργανώνει απεργία. Τα γεγονότα βρίσκονται πλέον σε οριακό σημείο και ο Ανθυπασπιστής της χωροφυλακής Λαγογιάννης στέλνει στο Υπουργείο Εσωτερικών τηλεγράφημα με το οποίο υποστηρίζει πως στη Σέριφο λαμβάνει χώρα όχι απλά μια απεργία, αλλά οργανωμένο στασιαστικό κίνημα, ζητώντας γι' αυτό το λόγο ενισχύσεις. Στο ίδιο μήκος κύματος η εταιρεία των μεταλλείων ζητάει τη συνδρομή της αστυνομίας. Στο νησί αποβιβάζεται δύναμη 30 χωροφυλάκων, με σκοπό την τρομοκράτηση του ντόπιου πληθυσμού. Σημειώνονται πράξεις βίας των χωροφυλάκων απέναντι στους αμέτοχους χωρικούς. Τελικά, οι χωροφύλακες φτάνουν στο χώρο της απεργίας. Ο αριθμός των συγκεντρωμένων υπολογίζεται τη στιγμή εκείνη σε 1500-2000. Ο Υπομείραρχος δίνει προθεσμία στους απεργούς για να διαλυθούν, εκείνοι όμως παραμένουν. Ο ίδιος δολοφονεί

Η απεργία μεταλλεργατών στη Σέριφο

Αυγουστος
1916

πρώτος έναν εργάτη και δίνει εντολή στους χωροφύλακες να ανοίξουν πυρ. Από κει και πέρα τα πράγματα γίνονται ανεξέλεγκτα. Ξεκινάει πραγματική μάχη ανάμεσα στους χωροφύλακες και τους απεργούς, εκατοντάδες σιδηρόλιθοι ρίχνονται εναντίον των αστυνομικών, οι οποίοι με τη σειρά τους πυροβολούν με μανία κατά του εργατικού πλήθους. Οι χωροφύλακες πετούν τα όπλα και τρέπονται σε φυγή. Οι απεργοί εξοπλίζονται με τα όπλα τους και επιτίθενται από τη μια στα γραφεία της εταιρείας, απ' όπου υπάλληλοι πυροβολούν προς το μέρος τους και από την άλλη στο αστυνομικό τμήμα για να απελευθερώσουν κρατούμενους συναδέλφους τους. Η είδηση της δολοφονίας τεσσάρων εργατών φτάνει στα χωριά και άλλοι χωρικοί φτάνουν οπλισμένοι για εκδίκηση. Ο πληθυσμός της Σεριφου προχωράει σε συλλαλητήριο, παντού ακούγονται κατηγορίες ενάντια στην Κυβέρνηση βενιζέλου. Οι οπλισμένοι απεργοί προχωρούν στην κατάληψη δημόσιων κτιρίων, όπως του τηλεγραφείου, της αστυνομίας και του ειρηνοδικείου. Το κράτος, υπερασπιζόμενο τα συμφέροντα των εργοδοτών, θα στείλει στο νησί στρατό και το αντιτορπιλικό «Αυλίσ», ενώ οι ηγέτες της απεργίας θα δικαστούν στη Σύρο και θα φυλακιστούν.

Ωστόσο, ο αγώνας των απεργών δεν έμεινε χωρίς αντίκρισμα. Τον επόμενο χρόνο, το 1917, η εταιρεία θα δεχτεί την αύξηση κατά 10% των ημερομισθίων, όπως και άλλα πιο ειδικού χαρακτήρα αιτήματα των απεργών.

Ιούνης

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΔΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ

25 Ιούνη 2007 πεθαίνει ο συνάδελφος και αγωνιστής Μανώλης Κονταξίου, εν ώρα εργασίας, μετά από αλλεργικό σοκ που υπέστη εργαζόμενος σε συνθήκες καύσινα.

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Το 1918 με πρωτοβουλία των Εργατικών κέντρων Θεσσαλονίκης, Βόλου, Πειραιά και Αθήνας, συγκαλείται πανελλαδική συνδιάσκεψη, με συμμετοχή δεκάδων αντιπροσώπων από σωματεία που στο σύνολο τους είχαν γύρω στα 65.000 μέλη. Σκοπός τους η ίδρυση γενικής συνομοσπονδίας, ανώτατου ηγετικού οργάνου του προλεταριάτου. Οι εργασίες του συνεδρίου κρατούν οκτώ ημέρες από τις 21 έως της 28 Οκτώβρη, σε Αθήνα και Πειραιά. Οι κυριότερες τάσεις είναι η αριστερή (Μπεναρόγια), η δεξιά (Μαχαίρας) και η αναρχοσυνδικαλιστική (Σπέρας). Μετά από μία μααραθώνια συζήτηση μεταξύ των συνδικαλιστών για το καταστατικό της συνομοσπονδίας, γίνεται δεκτή η «Αρχή της πάλης των τάξεων» καθώς και η αρχή «Έξω από κάθε αστική επιρροή».

«Είς το συνέδριο αυτό, το κράτος και οι εργοδότες προσεπάθουν ν' αφαιρέσουν διά των οργάνων των πάσαν μαχτηκίν αξίαν από τη Γενικήν Συνομοσπονδίαν, αποκρούοντες την αναγνώρισιν της αρχής της πάλης των τάξεων. Εν τούτοις, η σταθερά και συνειδητή στάσις των σοσιαλιστών αντιπροσώπων του συνεδρίου επέδρασε εις το να δοθῆ εις τη Συνομοσπονδίαν ο χαρακτήρας της πολεμικής τακτικής κατά της αστικής τάξεως».

Τα επόμενα χρόνια η αστική τάξη και το κόμμα των Φιλελεύθερων του Βενιζέλου, ήταν ενορχηστρωτές μίας πολυμέτωπης επίθεσης στην εργατική τάξη και ειδικότερα στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. «Κυβερνητικές» διαγραφές μελών της ΓΣΕΕ, αποκλεισμοί «εξτρεμιστικών» σωματείων από συνέδρια, διώξεις, συλλήψεις, εξορίες και

Η ίδρυση της Γσσε Μάρτης 1918

φυλακές
αγωνιστών,
τρομοκρατία στους
χώρους δουλειάς καθώς και
εμφάνιση συνδικαλιστικών πρακτόρων που
δημιουργούν σωματεία φαντάσματα για τον έλεγχο
του κινήματος. Όσο τα χρόνια περνούσαν, η λογική της
ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας με την αστική τάξη
και δεξιά κοινωνικά κομμάτια, καθώς και οι ιδεολογικές
κομματικές υποδείξεις προς τους χιλιάδες εργάτες (της
βάσης) που πύκνωναν τις γραμμές των σωματείων, κέρδιζαν
όλο και περισσότερο έδαφος. Το έδαφος αυτό πλέον
φαίνεται πεντακάθαρα (από πολύ μακριά μάλιστα) και είναι η
πολιτική θεμελίωση του εργατοπατερικού-γραφειοκρατικού-
καθεστωτικού συνδικαλισμού, που υφίσταται μέχρι τις μέρες
μας...

Η έφοδος στον ουρανό το 1917 από τους Μπολσεβίκους
στη Ρωσία, η προετοιμαζόμενη ίδρυση του πρώτου
προλεταριακού κόμματος στον ελλαδικό χώρο (Σ.Ε.Κ.Ε.)
λίγες μόνο μέρες μετά την ίδρυση της Γ.Σ.Ε.Ε., οι πολυήμερες
πολιτικές αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις απόψεων εντός
των διαδικασιών του εργατικού κινήματος, αποτελούν
ενδεικτικές στιγμές ενός κοινωνικού και πολιτικού κλίματος
και μιάς εποχής που οι αφεντάδες και οι αυλικοί τους είχαν
σαφή, συγκεκριμένο, κινητικότητα και καθόλου φοβισμένο
ταξικό εχθρό.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΤΥΚΟΥ

Ιούλης

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

**ΤΑΡΑΧΩΔΗΣ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΕΝ ΒΟΛΩ**
ΖΗΝΙΑΙ, ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ, ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΜΑΥΡΗ ΣΕΛΙΣ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΩΝ

Στις 15 Φλεβάρη 1921 καλείται εργατική διαδήλωση «κατά της ακρίβειας της ζωής και της υπερτίμησης του ψωμιού και των μεγάλων αποζημιώσεων», από την Πανεργατική Ένωση Βόλου και τμήματος του ΣΕΚ. Αφορμή υπήρξε ο διπλασιασμός της τιμής του ψωμιού με παράλληλη υποβάθμιση της ποιότητάς του. Αιτίες τα χαμηλά μεροκάματα, οι εξοντωτικές συνθήκες ζωής και εργασίας.

Το πρωί της διαδήλωσης, εργάτες συγκρούστηκαν με δυνάμεις της χωροφυλακής για να σπάσουν την πόρτα του καμπαναριού της εκκλησίας του Αγ. Νικολάου. Ο ήχος της καμπάνας καλούσε όλη την εργατική τάξη του Βόλου να κατέβει στο συλλαλητήριο. Μετά το τέλος των ομιλιών μπροστά από τον χώρο της Πανεργατικής ξεκίνησε μια ογκώδης διαδήλωση με μαύρες και κόκκινες σημαίες. Κατά τη διάρκεια της πορείας οι οργισμένοι εργάτες έσπαγαν και πέταγαν πέτρες σε ξενοδοχεία, μαγαζιά, σπίτια πολιτικών, γραφεία βιομηχανιών, εφημερίδων. Επέστρεψαν στα γραφεία της Πανεργατικής, όπου εκεί πληροφορήθηκαν ότι διοργανώνεται αντισυλλαλητήριο εναντίον τους. Το γεγονός αυτό τους εξαγρίωσε περισσότερο και επιτέθηκαν σε καταστήματα και γραφεία της παραλιακής. Το απόγευμα στις 18:00 η διαδήλωση διαλύθηκε. Στην διαδήλωση συμμετείχαν πάνω από 20.000 άτομα από τον Βόλο και τα γύρω χωριά.

Η εξέγερση του Βόλου Φλεβάρης 1921

Την επόμενη μέρα ξεκινάει η αντεπίθεση του κράτους και των αφεντικών. Τ' αφεντικά απαιτούν να κηρυχθεί στρατιωτικός νόμος. Οι εφημερίδες μιλούν «για αναρχικά στοιχεία και αντεθνικές εκδηλώσεις». Το κράτος κατεβάζει στρατό που πυροβολεί τους εξεγερμένους εργάτες και εργάτριες, όταν αρχίζουν να συγκεντρώνονται στην Πανεργατική. Αργά το βράδυ φτάνει στρατιωτική δύναμη και από την Λάρισα, συνοδεία πολιτικών και δικαστικών αρχόντων. Οι συλλήψεις φτάνουν τις 60, τα γραφεία της Πανεργατικής σφραγίζονται και κατάσχεται το υλικό της, ενώ 7 εργάτες και 4 χωροφύλακες τραυματίζονται. Τις επόμενες μέρες συνεχίζετε η καταστολή, βγαίνουν νέα εντάλματα και αυξάνονται οι συλλήψεις που φτάνουν τις 101. Η εξέγερση του Βόλου ήταν σημαντική, διότι ήταν η πρώτη εργατική εξέγερση στον μεσοπόλεμο ανοίγοντας το δρόμο και για άλλες απεργιακές κινητοποιήσεις. Συνολικά μέσα στο 1921 πραγματοποιούνται 50 μεγάλες απεργίες με τη συμμετοχή περίπου 40.000 εργατών.

Αύγουστος

ΔΥΝΕΙΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Αρχίες

☺ Δευτέρα 15

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Ο Αύγουστος του 1923 βρίσκει την εργατική τάξη να διεξάγει απεργιακούς αγώνες σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Αιτίες για άλλη μια φορά τα μεροκάματα της πείνας, οι πολλές ώρες εργασίας, η εξαθλίωση και η αύξηση της ανεργίας λόγω των προσφύγων, εξαιτίας της επεκτατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους στην Μ. Ασία.

Από τις 18 έως τις 25 Αυγούστου συμμετέχουν στις απεργίες πάνω από 170.000 εργάτες από όλους τους κλάδους της βιομηχανίας & της βιοτεχνίας όπως αρτεργάτες, ναυτεργάτες, μυλεργάτες, σιδηροδρομικοί, υφαντουργοί, οι εργάτες τελωνείου, φωταερίου... σε πολλές πόλεις του ελληνικού κράτους. Απεργούν όλα τα σωματεία που ανήκουν στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας και Πειραιά, τα 200 και πλέον σωματεία της ΓΣΕΕ. Η απεργία εξαπλώνεται σιγά σιγά σε όλη την επικράτεια. Το ελληνικό κράτος, απέναντι στις διεκδικήσεις των εργατών, διατάζει τη διάλυση των σωματείων θέτοντάς τα εκτός νόμου και λειτουργίας για τουλάχιστον 4 μήνες, δεσμεύει-μέσω των τραπεζών- τα περιουσιακά τους στοιχεία, διατάζει την επιστροφή στην εργασία για τους εργάτες στο σιδηρόδρομο σε Αθήνα και Πειραιά και τιμωρεί τη μη συμμόρφωσή τους με συλλήψεις και φυλακίσεις, παρατάσσουντας το στρατό και τη χωροφυλακή.

Οι διεκδικήσεις της απεργίας, μετά την σκληρή καταστολή των πρώτων ημερών είναι: επαναπρόσληψη όλων των απεργών και αποζημίωσή τους για τις μέρες της απεργίας, θωρο εκεί που δεν έχει εφαρμοστεί, να μη μειωθούν οι μισθοί, να επιτρέπονται οι εργατικές συγκεντρώσεις και να μπει τέλος στην λογοκρισία των εργατικών σωματείων.

Στον Πειραιά το κράτος εφαρμόζει ωμή κατασταλτική πολιτική απέναντι στους απεργούς και η σύγκρουση κορυφώνεται. Από τις 18 Αυγούστου ο κόσμος της εργατιάς

Η Εξεγερση του Πασαλιμανιού Αύγουστος 1923

στον Πειραιά κατεβαίνει στους δρόμους. Τις επόμενες 2-3 μέρες αγήματα του Λιμεναρχείου και φαντάροι τρομοκρατούν και συλλαμβάνουν απεργούς ναυτεργάτες και όχι μόνο. Στις 21 Αυγούστου η αστυνομία διαλύει τη συγκέντρωση 500 εργατών έξω από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά και συλλαμβάνει 10 εξ αυτών. Στις 23 οι απεργοί άρχισαν να συγκεντρώνονται στο Πασαλιμάνι. Ισχυρές περιπόλοι του στρατού και της αστυνομίας επιχειρούν να τους διαλύσουν. Ξεσπούν συγκρούσεις σε όλη την γύρω περιοχή. Οι απεργοί αποκρούουν τις επιθέσεις και σε κάποιες περιπτώσεις αποπλίζουν τις περιπόλους. Ο στρατός πυροβολεί ομάδες εργατών δολοφονώντας 11 απεργούς και τραυματίζοντας αρκετούς. Οι συγκρούσεις γενικεύονται ενώ στο φρουραρχείο Πειραιώς που πολιορκείται, μέρος του στρατού ενώνεται με τους απεργούς. Έπειτα ακολουθεί πιο σκληρή καταστολή. Η κυβέρνηση Πλαστήρα απαγορεύει την κυκλοφορία μετά τις 9 το βράδυ, φρουρούνται οι εισόδοι της Αθήνας και του Πειραιά, ενισχύει με στρατό τα εργοστάσια που εργάζονται απεργοσπάστες, και αρνείται κάθε «διάλογο» με τους απεργούς. Από τις 25 Αυγούστου και έπειτα που σπάνε οι απεργίες σε όλη την επικράτεια τα μεροκάματα μειώνονται, οι ώρες εργασίας αυξάνονται και πολλοί απεργοί μένουν άνεργοι.

Σεπτέμβρης

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑΙ ΤΑΡΑΧΑΙ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΗΜΕΛΑ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗΣΑΝ
ΑΙ ΚΙΜΑΤΗΡΑΙ ΣΧΗΜΑΙ ΤΟΥ ΑΓΡΙ

Αι πληροφορίαι τῶν ἀρχῶν.
πότερα διαλύσας κομμουνιστικῆς
συγκεντρώσεως. Σὺλληψις ἀπεσταλ-

ΝΕΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑΙ ΣΧΗΜΑΙ ΕΝ ΑΓΡΙΝΩ
ΠΡΟΣ ΜΑΧΗ ΜΕΤΕΩ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΕΤΡΑΓΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ΠΕΝΤΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ

Στις 2 Μαρτίου γίνεται γνωστό στους καπνεργάτες του Αγρινίου ότι καπνέμποροι ετοιμάζονται να εξάγουν ανεπεξέργαστα καπνά, ενάντια στο οποίο πάλευαν όλοι οι καπνεργάτες. Οι εργάτες παρατούν τα πόστα τους και συγκεντρώνονται στην κεντρική πλατεία φωνάζοντας «κάτω ο αντικαπνικός νόμος, θέλουμε δουλειά, θέλουμε ψωμί». Έπειτα κατευθύνονται προς στο σταθμό για να αποτρέψουν την φόρτωση. Εκεί τους περιμένει ισχυρή στρατιωτική δύναμη, ενώ οι εργάτες φωνάζουν «κάτω η στρατοκρατία, θέλουμε ψωμί». Ξεσπάνε βίαιες συγκρούσεις και για μια ώρα διεξάγεται μάχη μεταξύ των απεργών και του στρατού. Δολοφονούνται 4 εργάτες, ενώ οι υπόλοιποι καταφέρνουν να εισέλθουν στο σταθμό και αναγκάζουν τις αρχές να εκκενώσουν τα βαγόνια με τα ανεπεξέργαστα καπνά. Στη συνέχεια σχηματίζεται ογκώδης διαδήλωση με κεντρικό σύνθημα «θα πεθάνουμε όλοι, κάτω η εξαγωγή των ανεπεξέργαστων καπνών», που καταλήγει στην κεντρική πλατεία, όπου και διαλύεται. Η οικουμενική κυβέρνηση βενιζελικών και αντιβενιζελικών θα μιλήσει ανοιχτά για «κομμουνιστικό κίνδυνο» και ανακοινώνει, σε μια προσπάθεια κατευνασμού της οργής, την παύση της φόρτωσης

Η μάχη του Αγρινίου Μάρτης 1927

καπνών από τους καπνέμπορους. Το Αγρίνιο στρατοκρατείται αφού φτάνουν στρατιωτικά αποσπάσματα από άλλα μέρη της Ελλάδας. Γίνονται συλλήψεις και διώκονται όλα τα μέλη του ΔΣ του σωματίου των καπνεργατών. Την εξέγερση των καπνεργατών του Αγρινίου την ακολουθούν και αυτοί της Θεσσαλονίκης με συνέπεια την άγρια καταστολή και τη φυλάκιση εκατοντάδων καπνεργατών, ενώ αργότερα το 1929 με τη ψήφιση του ιδιώνυμου οι καπνεργάτες θα χαρακτηρίζονται κομμουνιστές και θα στέλνονται στην εξορία. Παρ' όλα αυτά οι καπνεργάτες του Αγρινίου θα πρωτοστατήσουν ξανά στις 10 Οκτώβρη 1929 σε ένοπλο συλλαλητήριο και θα καταλύσουν για μια μέρα τις αρχές της πόλης.

Οκτώβρης

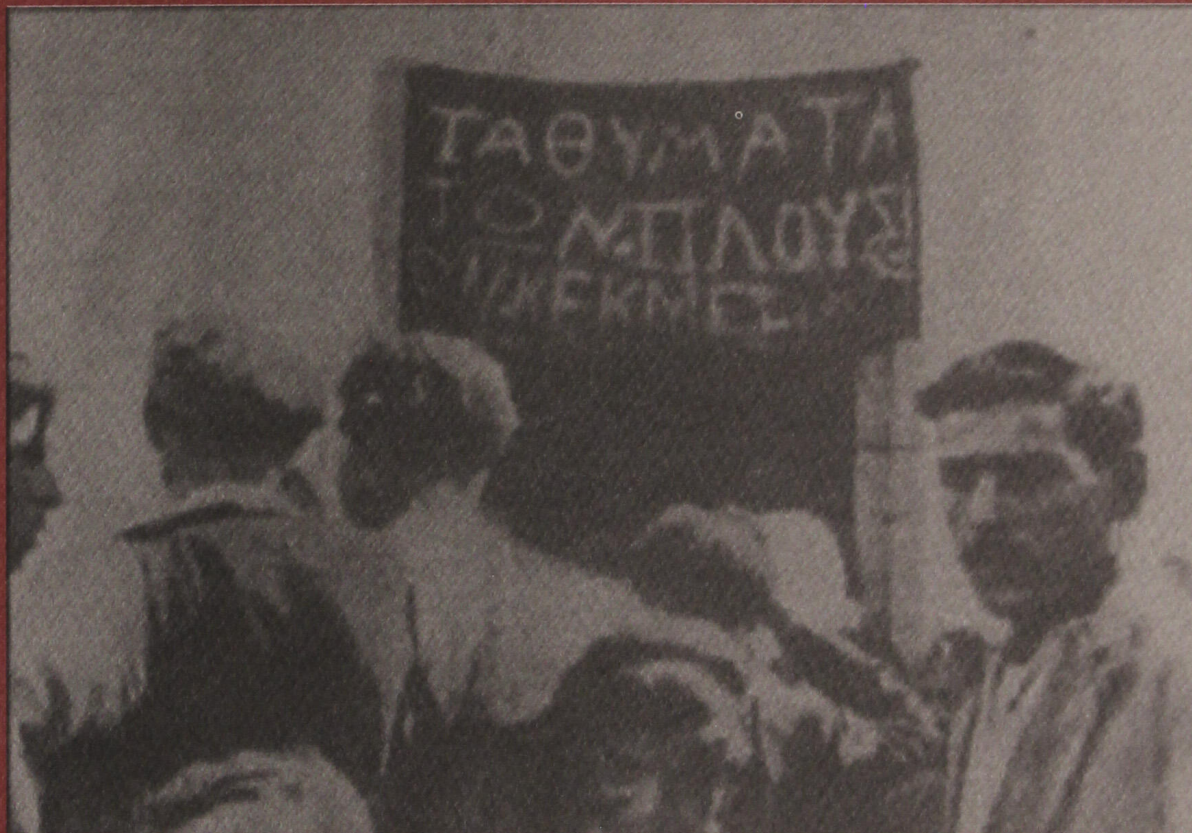
Αρχίες

☺ Παρασκευή 28

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΗΤΩΝ ΔΙΚΤΑΤΟΥ

Το σωματείο των τσαγκάρηδων και η απεργία τον Απρίλη 1930

1904: Ίδρυση της Αδελφότητας Υποδηματεργατών Αθήνας. Το 1921 μετονομάζεται σε σωματείο, έπειτα από απόφαση της συνέλευσης των εργατών. Το σωματείο πρωτοστάτησε στην ίδρυση του Ε.Κ.Α. περίπου το 1910 ενώ το 1918 μαζί με τα σωματεία Πειραιά, Καβάλας και Πάτρας δημιουργούν την Ομοσπονδία Εργατών Δέρματος Ελλάδας (ΟΕΔΕ). Οι τσαγκαράδες και το σωματείο τους δεν έλειψαν από καμιά μάχη για καλύτερες συνθήκες εργασίας και τα μέρη όπου βρίσκονταν (Ψυρρή), αποτέλεσαν εστίες αντίστασης του λαού, σε κατοχή και δικτατορία. Οι αγώνες τους και οι θυσίες τους αυτές, είχαν βαρύ φόρο αίματος.

1930: Μεγάλη απεργία των τσαγκαράδων που κράτησε 87 ημέρες και είχε θετική κατάληξη για τους εργαζόμενους. Η κοινωνική ασφάλιση και το 8ωρο είναι πλέον κατακτήσεις του κλάδου. Το τίμημα όμως θα είναι βαρύ στα χρόνια που θα ακολουθήσουν. Κατά τη δικτατορία του μεταξά όλα τα ηγετικά στελέχη του σωματείου, φυλακίζονται και στέλνονται εξορία, ενώ στην κατοχή θα εκτελεστούν όλοι

από
τ ο υ ς
γερμανούς και
τους ντόπιους συνεργάτες
τους.

Από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του σωματείου ξεχωρίζουν η κατάργηση του καλφαλικιού και η καθιέρωση του μεροκάματου με κορυφαία, το 5ήμερο, 40άωρο, και τα βαρέα ανθυγιεινά. Επίσης η μείωση του ορίου συνταξιοδότησης στα 60 για τους άντρες και στα 55 για τις γυναίκες. Οι κατακτήσεις αυτές ήρθαν με αγώνες αποφασιστικούς πληρωμένους με αίμα που σηματοδότησαν με νίκες όλη την εργατική τάξη. Αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε εμείς οι νεότεροι.

Νοέμβρης

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΩΝ ΔΙΚΤΥΟΥ

ΦΟΝΙΚΑΙ ΣΥΜΠΛΟΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ
ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΧΩΡΟΦΥΛΙΚΗΣ
ΕΦΘΟΝΕΥΘΗ ΕΙΣ ΚΑΙ ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ΔΥΟ
Ο ΠΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ.-ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

2^Α ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΒΑΛΛΑΣ
ΕΙΧΟΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΘΑΣΟΝ
ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ

Οι καπνεργάτες στην Καβάλα- όπως και παντού- ήταν ιδιαίτερα μαχητικοί και διεκδικητικοί, γι' αυτό και το κράτος είχε φροντίσει να διαλύσει και να απαγορεύσει τη δημιουργία σωματείων. Παρ' όλα αυτά οι καπνεργάτες οργανώνονται στη βάση μέσα σε κάθε εργοστάσιο. Η παγκόσμια οικονομική κρίση ζημίωσε το εμπόριο του καπνού και αυτό αύξησε την ανεργία, μείωσε τα μεροκάματα και χειροτέρεψε τις συνθήκες εργασίας. Εκείνη την εποχή ο δήμαρχος της Καβάλας ήταν μέλος του ΚΚΕ. Στις 19 Οκτώβρη έπειτα από μια πληροφορία για επικείμενο κλείσιμο καπνοαποθηκών και εργοστασίων, με άμεση συνέπεια την απόλυση τουλάχιστον 2000 εργατών, καπνεργάτες συγκεντρώνονται μετά το σχολασμα και κάνουν συνέλευση για να δράσουν. Περίπολος του στρατού ανοίγει πυρ μόλις τους αντιλαμβάνεται, ενώ μια άλλη έφιππη περίπολο τους επιτίθεται. Ακολουθούν συγκρούσεις μέσα στην πόλη, όπου χωροφυλακή και στρατός πυροβολούν «στο φαχνό» και συλλαμβάνουν κομμουνιστές και αγωνιστές. Από τις σφαίρες των χωροφυλάκων δολοφονείται ένας εργάτης, ο Ψαρόπουλος, και τραυματίζονται άλλοι δύο.

Η πόλη αστυνομοκρατείται και η τρομοκρατία είναι διάχυτη. Τις επόμενες μέρες εκδίδονται δεκάδες εντάλματα σύλληψης, για γνωστούς κομμουνιστές εργάτες. Οι καπνεργάτες επιστρέφουν για δουλειά, με τους άνεργους να

Οι εξεγέρσεις της Καβάλας Οκτώβρης 1932 Ιούλης 1933

υπολογίζονται γύρω στους 8.000 (περίπου 4000 ήταν οι απασχολούμενοι).

Τον Ιούλη 1933, οι καπνεργάτες ξαναβγαίνουν μαχητικά στο δρόμο. Καταλαμβάνουν καπναποθήκη της εταιρείας Βεβενίτσε και 500 εργάτες κλείνονται μέσα έπειτα από ανακοίνωση της εταιρείας για επικείμενη απόλυση όλου του προσωπικού. Η αστυνομία παρατάσσεται έξω. Τη δεύτερη μέρα στενεύει ο κλοιός, γίνεται δύσκολος ο ανεφοδιασμός των καταληψιών και ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ εργατών και δυνάμεων της χωροφυλακής και του στρατού. Η μαχητικότητα διαχέεται σε όλη τη πόλη: καταλαμβάνονται και άλλες καπναποθήκες και εργοστάσια, ενώ διοργανώνονται διαδηλώσεις με τη συμμετοχή πάνω από 20.000 εργατών. Για 5 μέρες το προλεταριάτο της Καβάλας δίνει μάχες στο δρόμο, κάτι που αναγκάζει την κυβέρνηση Βενιζέλου να αποσύρει τις κατασταλτικές δυνάμεις και να δεχτεί τα αιτήματα των απεργών. Η ίδια κυβέρνηση τα αθέτησε ένα μήνα μετά.

Δεκέβρης

Αρχίες

☺ Κυριακή 25

☺ Δευτέρα 26

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΛΗΤΩΝ ΔΙΚΤΥΛΟΥ

6 Δεκέμβρη 2008
δολοφονείται
ο μαθητής
Αλέξανδρος
Γρηγορόπουλος,
από τον ειδικό
φρουρό Επαμειν.
Κορκορέα.

ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΑΝ ΧΘΕΣ ΤΑΣ ΚΑΛΑΜΑΣ
ΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΠΡΩΙΑΝ ΤΟΥΣ ΑΣΠΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΝ
ΕΥΧΑΙΚΑ ΚΑΙ ΕΣΤΡΑΤΩΤΙΣΘΗΣΑΝ ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ
ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΗΝ
ΟΙΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ... ΣΥ ΤΑΤΟΥ ΚΑΙ Α ΒΟΥΡΟΥ...
ΚΑΛΟΣΙΣ-ΩΡΑ 6^η ΠΡΩΪΝΗ
ΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΩΝ
ΥΠΡΑΞΙΣ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΟΥΝΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΤΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΧΥΘΕΝ ΑΙΜΑ

Το 1934 τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και παγκόσμια, η κρίση του 1929 είναι καλά ριζωμένη μέσα στην εργατική τάξη: ανεργία, φτώχεια, χαμηλά μεροκάματα. Τα γεγονότα της Καλαμάτας πυροδότησε η απόφαση των εκεί αφεντικών να λειτουργήσουν ένα απορροφητικό μηχανήμα (Σιλό) για την εκφόρτωση του σιταριού, πράγμα που θα μεταφραζόταν σε λιγότερα εργατικά χέρια και πιο εντατική δουλειά. Ναυτεργάτες και μυλεργάτες κήρυξαν απεργία στις 8 Μάη, για να εμποδίσουν την λειτουργία του Σιλό και την εκφόρτωση των πλοίων. Το λιμάνι καταλήφθηκε από αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Το πρωί στις 9 Μάη οι συγκεντρωμένοι απεργοί στο λιμάνι κόβουν τους κάβους του караβιού, ενώ μια άλλη ομάδα εργατών επιβιβάζεται σε μια μαούνα και κατευθύνεται προς το πλοίο. Οι κατασταλτικές δυνάμεις, παρατεταγμένες αρχίζουν να πυροβολούν. Δύο εργάτες δολοφονούνται και άλλοι 4 τραυματίζονται. Οι απεργοί, με τα πτώματα των συναδέλφων τους στα χέρια και αφού πρώτα, χτυπώντας τις καμπάνες, καλούν όλο το προλεταριάτο στο δρόμο, πραγματοποιούν διαδήλωση στην πόλη, σπάζοντας τράπεζες, το σπίτι ενός εφοπλιστή, ενώ κάποιοι επιτίθενται στην χωροφυλακή, όπου και διαλύονται από τις παρατεταγμένες δυνάμεις. Αργότερα γίνεται επίθεση σε μια περίπολο του στρατού. Δολοφονούνται άλλοι δύο και τραυματίζονται άλλοι 6 απεργοί. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν μέχρι το βράδυ. Ο απολογισμός τους ήταν: 8 νεκροί εργάτες και 15 τραυματίες. Ο στρατός αναλαμβάνει για άλλη μια φορά την επιβολή και τήρηση της «τάξης».

Η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να βρει συμβιβαστικές λύσεις, που οι εργάτες θα απορρίψουν. Στις 10 Μάη κηρύσσεται πανεργατική απεργία στην Καλαμάτα, στην Αθήνα, στον Πειραιά και σε

Η εξέγερση της Καλαμάτας Μάης 1934

διάφορες άλλες πόλεις σε ένδειξη συμπαράστασης και ενάντια στην σφαγή των εργατών της Καλαμάτας.

Την απομάκρυνση του Νομάρχη Καλαμάτας, την αντικατάσταση του Διοικητή της χωροφυλακής και του Λιμενάρχη, ως μέτρα για τον κατευνασμό των εργατών, τα ακολουθούν η σκληρή κατασταλτική πολιτική που περιλαμβάνει συλλήψεις και ανακρίσεις απεργών στην Καλαμάτα αλλά και σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Την επομένη μέρα θα ματαιωθεί η προαναγγελθείσα απεργία, αφού η ΓΣΕΕ θα έρθει σε συνεννόηση με τον κρατικό μηχανισμό. Στις 17 Μάη θα γίνει άλλη μια πανελλαδική απεργία από ανεξάρτητα σωματεία, μέσα σε κλίμα απόλυτης τρομοκρατίας. Η εξέγερση της Καλαμάτας φόβισε το κράτος και τ' αφεντικά και η κυβέρνηση Τσαλδάρη θα προβεί σε μια σειρά κατασταλτικών μέτρων για να προσπαθήσει να εξοντώσει πλήρως το μαχόμενο προλεταριάτο. Έτσι ισχυροποιείται το ιδιώνυμο και εκτοπίζονται πολύ εύκολα και γρήγορα οι κομμουνιστές, κατασκευάζονται στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους αγωνιστές της εργατικής τάξης (Γαύδος), προωθούνται νόμοι για την διάλυση των εργατικών σωματείων και τέλος παύθηκε ο κόκκινος δήμαρχος της Καβάλας, Παρτσαλίδης, με πρόσχημα ότι «μετέβαλε το δημαρχείο σε κομμουνιστικό κέντρο». Είμαστε δύο χρόνια πριν από την εξέγερση της Θεσσαλονίκης και τη δικτατορία του Μεταξά...

Στιγμές δράσης της ΣΒΕΟΔ για το 2010

Αγώνες εναντίον στα νέα μέτρα

Με αφορμή την οικονομική κρίση και τα αντεργατικά και αντικοινωνικά μέτρα που λαμβάνονται το σωματείο βρίσκεται συνεχώς στον δρόμο συμμετέχοντας δυναμικά και καλώντας σε όλες τις απεργίες που ανακοινώθηκαν ενάντια στα νέα μέτρα

Αποκλεισμοί λόγω απολύσεων

Δύο απεργιακοί αποκλεισμοί (24/02 & 11/03) στην ΑΙΟΛΟΣ COURIER μετά από απόλυση μέλους του σωματείου εξαιτίας της συνδικαλιστικής του δράσης

Δύο αποκλεισμοί στην DOMINOS PIZZA Παγκρατίου (25/02 & 18/03) και ένα στην DOMINOS PIZZA (18/03) Ζωγράφου μετά από απόλυση μέλους του σωματείου εξαιτίας της συνδικαλιστικής του δράσης και τη συμμετοχή του στην απεργία της 10 Φλεβάρη. Ακόμη δημιουργήθηκε επιτροπή εργαζόμενων στην DOMINOS PIZZA.

INTERATTICA

Στήριξη των εργαζόμενων στην εταιρεία interatticca DPD, που απόλυσε τους εργαζόμενους ξαφνικά χωρίς να δώσει καμία αποζημίωση και καμία εξήγηση, στις 9 Απρίλη. Μετά την κατάληψη της εταιρείας από τους εργαζόμενους και κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι κέρδισαν τελικά τις οικονομικές τους απολαβές.

1η Μάη Συγκέντρωση πορεία

Έπειτα από πρωτοβουλία του σωματείου δημιουργήθηκε μια συνέλευση από άλλα σωματεία, εργατικές ομάδες, εργαζόμενους/ες και άνεργους/ες. Προπαγάνδισε με δύο μοτοπορείες, τρικάκια, αφίσες και κείμενα την πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση- διαδήλωση. Η πορεία που ξεκίνησε από την πλ. Βικτωρίας και κατευθύνθηκε προς το υπουργείο εργασίας δέχτηκε επίθεση από τα ΜΑΤ όταν έφτασε εκεί. Ανασυντάχθηκε και δέχτηκε ακόμα πιο ισχυρή επίθεση στην Ομόνοια, όπου και διαλύθηκε.

ΚΡΑΤΙΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΕΣ
ΚΡ ΠΡΩΤΟΝ ΑΙ ΠΑΛΙΤΙΚΩΝ ΤΑ ΜΕΤΡΑ
Ρ ΕΡΕΥΝΑΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΕΚΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
Ι ΕΡΕΥΝΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΣΥΝΑΡΤΩΤΕΡΩΝ
Σ ΕΡΕΥΝΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
Η ΕΡΕΥΝΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
 Αδιαμεσολάβητοι ταξικοί αγώνες
 Σωματεία βάσης παντού
 ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΠΙΘΕΣΗ
 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
1η Μάη ΠΟΡΕΙΑ

Ο αγώνας για την καταργηση του PDA

Το σωματείο διεκδικεί την κατάργηση των πολυμηχανημάτων PDA. Δύο μέλη της ΣΒΕΟΔ που εργαζόνταν ο ένας στην ACS Πειραιά και ο άλλος στην μητρική ACS δεν δέχονται την επιβολή. Ο συνάδελφος στην ACS Πειραιά απολύθηκε και καλέσαμε στο εργατικό δικαστήριο συγκέντρωση αλληλεγγύης. Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν αρνητική για τον συνάδελφο. Παράλληλα η ACS μητρική πήγε τον Αντρέα Γιαννάκη στην επιτροπή του άρθρου 15 για να άρει την συνδικαλιστική του ασυλία. Τελικά η ACS μητρική πέτυχε την απολύση του στις 9/10/2010. Διεκδικώντας την επαναπροσληψη εκδώσαμε μια αφίσα, την εφημερίδα «ΣΤΟ ΡΕΛΑΝΤΙ» και ένα κείμενο που μοιράστηκε πανελλαδικά έξω από υποκαταστήματα της ACS.

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ
 του **ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥ**
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗ
Α. Γιαννάκη
 του πρόεδρου του ΣΒΕΟΔ είναι συμβολική ενός εργαζόμενου είναι ουσιαστική
Η ΑΠΟΛΥΣΗ
 Συμβολικά- ουσιαστικά -ταξικά
ΑΠΟΛΥΣΤΕ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Κατάργηση των PDA
 Άρνηση χρήσης τους
 Καλούμε σε συγκέντρωση αλληλεγγύης...
Τρίτη 19 Γενάρη, 9:30
Δικαστήρια Πειραιά

Τέλος αυτή τη χρονιά εκδώσαμε 3 τεύχη «Στο ρελαντί» και μια σειρά από αφίσες. Πραγματοποιήσαμε αρκετές παρεμβάσεις: στο δρόμο, σε επιθεωρήσεις εργασίας, στα δικαστήρια. Κατεβήκαμε στο δρόμο αναρίθμητες φορές και διοργανώσαμε ένα πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης.

